

SIMONA MIHUȚIU

PUTEAM
FI EU

roman

TOTAL PUBLISHING

Redactor: Paul Marcu
Coperta & DTP: Adrian Gligorașcu
Corector: Pavel Danilă

© Simona Miheuțiu, 2022. Orice reproducere, chiar și parțială,
a acestei lucrări este interzisă fără acordul scris al autoarei.

© Total Publishing, 2022, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIHUȚIU, SIMONA

Puteam fi eu / Simona Miheuțiu. - București :

Total Publishing, 2022

ISBN 978-606-9024-98-0

821.135.1

Ilustrație copertă: www.shutterstock.com

Editura Total Publishing
www.totalpublishing.ro

ISBN 978-606-9024-98-0

„Marea afacere și singura în care trebuie
să reușești este cea de a trăi fericit.”
(Voltaire)

Prolog

Sorin, septembrie 1997

Oameni de toate felurile împânzesc centrul Braşovului, unii mergând în susul străzii Republicii, spre Biserica Neagră, alții în jos, spre parc. Mulți stau în fața vitrinelor, nehotărâți, alții se opresc să facă poze. Îmi place această forfotă, simt că mă înviorează. Mesele de pe terasele mici, așezate în mijlocul străzii, după moda vestică, rapid preluată încă din primul an postdecembrist, sunt pline ochi de turiști veseli. Strada mustește de viață. Mă molipsesc și eu de această stare de bine sau poate doar pictez în culorile sufletului meu tot ceea ce mă înconjoară, pentru că așa sunt acum: încărcat de energie și de o trăire pe care nu pot să o definesc bine, dar care mă face să mă simt împlinit. Fericirea este o stare pe care mai degrabă o simți decât o conștientizezi, iar eu îmi definesc astăzi această stare de împlinire ca fiind egală cu fericirea. De multe ori, nu ne oferim răgazul de a aprecia ceea ce avem, alergăm adesea după iluzii. Cu timpul învățăm să dăm o atenție mai mare detaliilor din viața noastră, cele care ne însăilează trăirile.

Așa suntem construiți cu toții, proiectăm propriile emoții asupra a tot ce ne înconjoară. Suntem oscilanți, aceiași și totuși alții, cu fiecare clipă scursă, în funcție de modul în care ne modifică

experiențele de viață. Unii numesc acest fenomen „învățare”, alții „maturizare”. Eu cred că este doar un proces de îmbătrânire prin care ne pierdem treptat naivitatea și candoarea.

Totuși, cu trei ani în urmă, în '94, aceeași stradă și aceeași forfotă nu-mi inspirau această stare de bine. Nu am cum să uit acel an!

Îmi ridic privirea spre Tâmpa. Ea este singura prezență constantă. Chiar dacă își schimbă aspectul ca o femeie cochetă, îmbrăcând mereu alte culori, ea este aici, râzând parcă de noi. Vedeti, pare a spune, voi sunteți trecători pe aici, eu nu. Acum, la sfârșit de septembrie, își etalează toate nuanțele toamnei, de la verde la ruginiu, o splendoare pentru orice privitor. În curând se va dezbrăca de frunze, apoi se va acoperi cu o pătură de nea, e adevărat, tot mai subțire, de la an la an.

Îmi amintesc cum, în copilărie, îmi tresălta inima de bucurie când ajungeam în Piața Sfatului, pe atunci Piața 23 August, eu locuind în acea vreme în Cartierul Steagu Roșu. Același sentiment de mulțumire vie l-am trăit și mai apoi, pe vremea în care eram elev la „Andrei Șaguna”, liceu cu tradiție, poziționat un pic mai sus de Biserica Neagră. Nu avea cum să fie altfel, atât timp cât centrul Brașovului, cu toate străduțele sale înguste, a fost martorul plimbărilor mele alături de Firuța și al iubirii noastre adolescente.

Nici nu-mi amintesc bine cum se legase prietenia dintre noi. Poate în clasă, când mi-a trimis un bilețel cu rezolvarea integralei la teza de

matematică. Sau poate la aniversarea majoratului lui Luca, prietenul meu, când am observat că era singura fată care rămânea pe margine, fără să o invite cineva la dans – așa că am invitat-o eu, din nu știu ce imbold. Poate în excursia făcută în Piatra Craiului, când ne-a uimit pe toți condiția ei fizică, dar mai ales voioșia sa, în contrast cu seriozitatea care o caracteriza la școală... Îmi aduc aminte că era în fața mea, urcând ca o căprioară pantele abrupte, iar eu nu reușeam să-mi dezlipesc ochii de pe trupul ei. Treptat-treptat, am ajuns să plecăm împreună de la școală și să ne apropiem din ce în ce mai mult. Ne țineam strâns de mână, de parcă cineva ar fi vrut să ne despartă. Clipele se dilatau când eram amândoi și, dacă nu era așa, aveam noi grijă să simțim asta, savurând fiecare moment. Apoi, toate aceste clipe le prelucram în solitudine când ajungeam după-amiaza acasă, pentru a ni le așeza pe suflet – un fel de zălog al iubirii noastre inocente.

Adesea se întâmpla ca, după ore, să mai rătăcim, însoțiți de prieteni sau de câțiva colegi de liceu, prin centru, pe strada Republicii, zgâindu-ne la vitrine. Formam un grup de tineri veseli și zglobii și aveam senzația că întreaga lume ni se așternea la picioare. Alteori, o luam spre 7 Noiembrie, unde, invariabil, ne opream la librăria „Șt. O. Iosif”. Acolo mama, vânzătoare fiind, ne punea deoparte noile apariții editoriale, pentru că în vremea aceea și accesul la cărțile bune era un privilegiu.

În ultimul an de liceu ne mai pierdeam pașii pe sub Tâmpa, unde niște chelneri înțelegători ne serveau cu câte o bere, la terasa de lângă teleferic. Era în perioada Serenadelor de la sfârșitul clasei a XII-a, când renunțam, conform tradiției, la uniforme școlare.

Eram mândru să port primul meu costum adevărat, ca pe o emblemă a maturizării mele. Adică așa presupuneam atunci că sunt: matur și important.

* * *

Oare, de când nu m-am mai plimbat prin centrul orașului? mă întreb.

De atunci...

Parcă ar fi fost ieri! Ne raportăm la timp ca la o relație matematică: rezultatul diferă mai mult în funcție de intensitatea și calitatea existenței și mai puțin de anii scurși. Așa îmi explic de ce evenimentele recente, legate de firma pe care am avut-o aici, pe strada Republicii, mi se par acum foarte îndepărtate, iar acelea din liceu îmi par mai aproape de prezent, ca o inversiune pe axa timpului.

Zăresc deja Biserica Neagră. Remarc mai multe magazine noi, cu reclame mari și vitrine moderne. Nu erau aici. Magazine se deschid, apoi se închid la fel de repede precum s-au deschis. Nici restaurantele, cafenelele ori barurile nu au o viață mai lungă, deși păruseră, la prima vedere,

a fi profitabile. Nimic nu pare să rămână stabil. Oare cât mai rezistă o firmă în zilele noastre? Doar farmacia mai este în locul știut și librăria „Șt. O. Iosif”, pe strada paralelă, care pare acum ca o redută a culturii brașovene. Multe dintre localurile care se înșiruie de-a lungul străzii nu erau sau, oricum, nu mai poartă numele pe care îl știam eu. Să fie de vină capitalismul haotic în care ne-am trezit brusc, după coșmarul comunist care încă ne mai urmărește?

* * *

Pierderea unei afaceri în care ai investit bani, dar și multe speranțe generează o prăbușire sufletească. Ai senzația că întregul viitor se destramă. Te simți debusolat și fără perspective. Oh, cât de bine cunosc acest lucru! Am trăit acest sentiment, iar amărăciunea lui nu am cum s-o uit vreodată.

Îmi continui drumul spre Piața Sfatului și, fără să vreau, pașii își încetinesc ritmul. Eram atent să privesc doar spre dreapta, spre a nu-mi strica buna dispoziție. Un fluierat scurt și strident al unui puști îmi întoarce brusc capul spre stânga.

Văd vechea clădire, noua vitrină și o firmă luminoasă, „Retro Bar”, un alt nume decât cel pe care-l avea. Fără să vreau retrăiesc acea stare neplăcută, aproape viscerală, pe care o avusesem atunci. Mă forțez să-mi recapăt starea de bine și să reintru în normal. Probabil, încă mult timp, acest bar o să îmi trezească amintiri neplăcute, dar sper

ca acestea să se estompeze cu timpul. Cine știe? Poate vreodată voi fi chiar capabil să beau ceva pe terasa barului. Ideea îmi pare o ironie amară, dar poate că este totuși un pas înainte: cu trei ani în urmă sub nicio formă nu aș fi putut gândi astfel.

Un trecător neatent mă lovește în umăr cu rucsacul său.

— Pardon! îmi aruncă el, mergând mai departe.

— Nu face nimic! răspund, în virtutea obișnuinței, oarecum bucuros de această întrerupere.

Mi-am dat întâlnire cu soția mea la restaurantul „Cerbul Carpatin”. Ea a fost împreună cu Daria, fetița noastră, în vizită la o prietenă de-a ei, medic pediatru, dar eu n-am putut să le însoțesc, pentru că aveam de rezolvat câteva probleme la birou. Nu e mai puțin adevărat că m-am bucurat să am un motiv de-a evita vorbăria și poveștile fetelor, căci intuiam că discuțiile nu se vor rezuma doar la temele legate de creșterea copilului, având atâtea lucruri să-și împărtășească.

Este o vreme plăcută și ne-am propus să zăbovim pe terasă, poate chiar să luăm masa, dacă Daria ne va permite. Deh, când ai copii, aceștia îți dictează programul și, de fapt, întreaga existență!

Îmi zăresc soția – este doar cu câțiva metri în fața mea, îndreptându-se spre locul de întâlnire, împingând căruciorul. Îi urmăresc unduirea șoldurilor, pusă atât de bine în evidență de blugi. Nașterea a adăugat trupului ei feminitatea maternității. Mă las în voia unui sentiment de tandrețe.

Îmi vine să o îmbrățișez și să strig, să mă audă toată lumea: „Sunt întreg! Mi-am găsit jumăta-tea!” Ea, de parcă ar fi simțit că sunt în spatele ei, se întoarce, se uită în josul străzii și mă vede. Îmi zâmbește larg.

— Sorin!

O trag într-o îmbrățișare scurtă și o sărut ușor pe buze. Îi iau căruciorul și îl împing eu. Daria, micuța noastră, începe să se agite, să plângă. Are șapte luni și îi ies dințișorii. Probabil că prânzul nostru la restaurant se va duce pe apa sâmbetei. Îmi iau fetița în brațe și o mângâi ușor pe spate. Este adorabilă îmbrăcată așa, în rochița asta roz. Se liniștește. Își pune căpșorul pe umărul meu. Acum chiar pare să chicotească.

— Femeile sunt femeii de când se nasc! glumesc eu.

— Da, cred că ți-a prins punctul slab și profită. Plânge ca să o iei în brațe. O face dinadins.

Spre bucuria noastră, găsim o masă liberă. Chelnerul se îndreaptă spre noi.

— Cu ce vă pot ser... Domnule Dobre! Bună ziua!

— Lie! Aici lucrezi acum? îl întreb, bucuros de revedere.

— Da. Și eu, dar și Clara. Ce bucuroasă o să fie când o să-i spun că v-am întâlnit! Știți că ne-am căsătorit, nu?

— Nu, nu știam. Dar era oarecum previzibil.

— Nu v-am mai văzut de mult! De atunci...

— Da, așa e... De atunci!

Capitolul I

În sală se strânsese deja surprinzător de multă lume. Cenaclul „Tâmpa literară” aniversa trei ani de la înființarea sa, în septembrie 1990. Tot atunci a fost lansată și revista literară cu același nume. Domnul Grigore Șovăială-Paloș, fondatorul, a reușit să facă foarte cunoscută activitatea cenaclului pe plan local, în ciuda faptului că, aruncând o privire de ansamblu asupra societății post-decembriste, interesul pentru literatură începuse să scadă. Parcă timpul i-ar fi luat pe sus pe toți, val-vârtej, într-o alergătură contra cronometru, grăbindu-i să-și găsească un loc în propriile vieți. În viața românului apăruse un element nou – stresul. Teama de a nu găsi locuri de muncă sau de a nu le pierde pe cele existente, teama de nou și de un viitor care nu mai avea un orizont clar definit, plana deasupra capetelor multor brașoveni. Fabricile și uzinele se dezmembrau, iar orașul, puternic industrializat cândva, acum era în derivă.

La cei 27 de ani ai săi, Sorin se întreba pentru prima dată în viața lui dacă nu cumva avea sufletul îmbătrânit deja. De când a terminat facultatea nu a mai citit nicio carte, cu excepția celor de specialitate, horticultură. A lăsat deoparte chiar și cărțile science fiction pe care înainte le savura.

În liceu avusese note mari la limba și literatura română, dar asta se datorase domnului Grigore Șovăială-Paloș, fostul său diriginte, profesor și scriitor apreciat, dar, mai presus de toate, un om care impunea respect. Sobru, vorbea rar, un stil oarecum în dezacord cu profesia sa, dar atunci când o făcea, punea într-un cuvânt întreaga încărcătură a unei fraze. Reușea să surprindă esența cu o capacitate de sinteză uimitoare. Tocmai din acest motiv elevii îi spuneau „Inginerul”, deși ar fi putut să-l poreclească în fel și chip, mai ales pe seama celui de-al doilea nume al său, care reprezenta locul obârșiei dumnealui.

De fapt, pentru el se afla Sorin acolo, la Casa Armatei. Fusese o invitație pe care nu a putut-o refuza. „Tâmpa literară” era, în fond, creația de suflet a domnului diriginte, care, acum, avea o ocazie în plus să se mândrească: fiul său, Valer Șovăială-Paloș își lansa prima carte de poezii, „Paharul cu venin”.

Sorin mai avea un motiv important să fie prezent acolo. Era șansa de a se întâlni cu foștii lui colegi de liceu. Aruncă o privire nerăbdătoare, scrutând sala, căutându-i. Observă că cineva îi făcea cu mâna din partea opusă lui. Era Luca, unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, cu care fusese coleg încă de la grădiniță, absolvind amândoi aceeași școală generală și același liceu.

Ulterior, drumurile lor s-au despărțit, alegând facultăți și orașe diferite. Luca a intrat la TCM în Brașov, iar Sorin s-a orientat spre Horticultură, în

București, urmând sfatul nașului său, un apreciat inginer horticol de la „Sere Codlea”, care îi promisese un post la terminarea facultății. Pe Sorin l-a pasionat dintotdeauna botanica și a considerat că, astfel, va avea ocazia să se pregătească pentru o profesie care i s-ar potrivi.

Cât timp a fost student s-a mai întâlnit cu foștii colegi de liceu în vacanțe, dar, după cei cinci ani de facultate, au ținut legătura din ce în ce mai puțin. Nici măcar pe Luca, bunul său prieten, nu-l mai văzuse de mult timp. Se bucura să-l revadă la acest eveniment. Mulți dintre foștii săi colegii erau grupați în spatele sălii, discutând animat, cu chipurile luminate de plăcerea reîntâlnirii.

Unde este Firuța? se întrebă. Nu a venit? Simți o vagă dezamăgire. Și-ar fi dorit cu adevărat să dea ochii cu ea? se autoanaliză Sorin.

Realitatea era că anticipase o stinghereală din partea amândurora în cazul în care s-ar întâlni. Pe de altă parte, faptul că-i părea rău că ea nu este printre foștii colegi îl făcu să-și dea seama că sperase ca ea să fie acolo și să afle ce este nou în viața ei. În ceea ce îl privea pe el, ei bine, în viața lui apăruseră destule schimbări. I le-ar fi împărtășit?

Majoritatea colegilor stăteau în picioare pentru că preferau să schimbe vorbe, amintiri. Erau radioși, reînviind câte ceva din atmosfera liceană, lipsită de tensiunile vieții actuale. Grijile din acea perioadă i se păreau acum îndepărtate și ușoare, deși, la acea vreme, întregul lui univers se învârtea în jurul lor. Intrarea la facultate

fusese preocuparea lui majoră pentru că locurile erau puține, iar în cazul unui eșec la examenul de admitere, ar fi urmat să fie încorporat pentru efectuarea stagiului militar. Era greu să te reapuci de învățat după aceea!

Se salută cu băieții, dându-și ușor câte un pumn scurt în umăr sau pe spate, formula de salut comună în anii de liceu, iar pe fete le sărută pe obraji. Se opri brusc. Firuța se strecura prin mulțime, venind spre ei. Le făcea cu mâna, entuziasmată. Se apropia. Îl zări pe Sorin și rămase un moment pe loc, ezitând o fracțiune de secundă, de parcă ar fi încercat să-și adune un pic de curaj.

— Servus! se adresă ea tuturor, cuprinzându-i cu privirea.

Schimbă două vorbe cu una dintre colege, apoi se lăsă îmbrățișată de Luca.

Sorin nu știa cum să reacționeze. Simțea în ceafă privirile curioase ale colegilor săi, sau cel puțin așa își închipuia.

— Servus, So! îl scoase din încurcătură tânăra. Ce mai faci?

Îl privi direct în ochi, în stilul caracteristic ei.

— Bine. Dar tu? Sorin îi susținu privirea, deși ar fi preferat să i-o ocolească.

— Și eu la fel. Bine.

La asta se rezuma o conversație după ce fuseseră împreună aproape patru ani – ultimul de liceu, cele nouă luni cât făcuse stagiul militar la TR și primii doi de facultate? gândi Sorin. Nu mai știa ce să adauge. I-ar fi spus că nu o ducea chiar

atât de bine, de fapt. Oare, de ce când ești întrebat cum o duci, te simți dator să răspunzi întotdeauna „bine”, nu „foarte bine”, nu „se poate și mai bine”, nu „execrabil”? Dar, de fapt, ce să-i spună? Că divorțase, că Adina, fata pentru care o părăsise pe ea, l-a părăsit la rândul ei în același mod, găsin-du-și pe altcineva? El, ca bărbat, își găsisse scuze, invocând tinerețea, neliniștea hormonală. În fond, câte cupluri formate în anii de liceu aveau șansa să dăinuie în timp? Stabilise că Firuța era de domeniul trecutului. Sorin își zicea că nu a fost o iubire puternică, de durată, dacă s-a lăsat ispitit atât de ușor de Adina. Totuși, nu i-a aruncat scrisorile de dragoste din perioada în care a fost în armată – făceau parte din tezaurul cu amintiri, dar nu le mai recitise niciodată.

Când lucrurile o luau razna, își mai aducea aminte de starea de bine pe care o cunoscuse când era împreună cu Firuța, dar alunga repede amintirea. Comparația nu ar fi adus nimic bun, atât timp cât lupta să-și salveze căsnicia cu Adina.

Nici după divorț nu a luat în calcul posibilitatea de a relua vreo legătură cu Firuța. O ață ruptă o poți lega cu un nod, dar, cel mai probabil, nu va mai avea rezistența de dinainte și, mai devreme sau mai târziu, tot se va rupe, gândea el. Pe de altă parte, nu putea să nu se întrebe dacă ea l-a iertat și dacă puteau avea o relație amicală, ca și cu ceilalți colegi. În momentul în care reflecta la asta își dădu seama că niciodată Firuța nu va fi pentru el doar o fostă colegă, ci mult, mult mai mult!